

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România (www.csm1909.ro) și al Institutului European din România” (www.ier.ro). Permișiunea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania (www.csm1909.ro) and the European Institute of Romania (www.ier.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

Traducere din limba franceză

Consiliul Europei

Curtea Europeană a Drepturilor Omului

Secția a III-a

HOTĂRÂREA

din 8 iulie 2008

în Cauza Țară Lungă împotriva României

(Cererea nr. 26831/03)

Strasbourg

Hotărârea devine definitivă în condițiile prevăzute în [art. 44](#) alin. (2) din Convenție.

Poate suferi modificări de formă.

În Cauza Țară Lungă împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a III-a), statuând în cadrul unei camere formate din:

Josep Casadevall, președinte,

Elisabet Fura-Sandström,

Corneliu Bîrsan,
Boštjan M. Zupančič,
Alvina Gyulumyan,
Egbert Myjer,
Luis López Guerra, judecători,
și Santiago Quesada, grefier de secție,

după ce a deliberat în camera de consiliu, la data de 17 iunie 2008,
a pronunțat următoarea hotărâre, adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află cererea nr. 26831/03, introdusă împotriva României, prin care un cetățean al acestui stat, domnul Traian Țară Lungă (*reclamantul*), a sesizat Curtea la data de 4 august 2003 în temeiul [art. 34](#) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (*Convenția*).

2. Reclamantul este reprezentat în fața Curții de domnul Emilian Mirel Burcea, avocat în București. Guvernul român (*Guvernul*) este reprezentat de domnul Răzvan-Horațiu Radu, agent guvernamental de la Ministerul Afacerilor Externe.

3. Reclamantul se plânge în special de o încălcare a art. 1 din Protocolul nr. 1 luat separat și combinat cu art. 14 din Convenție, datorită impozitării plății compensatorii primită la ieșirea sa la pensie.

4. La 8 septembrie 2006 Curtea a hotărât să comunice Guvernului cererea. Prevalându-se de dispozițiile [art. 29](#) alin. 3, ea a decis că admisibilitatea și fondul cauzei vor fi examinate împreună.

ÎN FAPT

I. Circumstanțele cauzei

5. Reclamantul s-a născut în anul 1945 și locuiește la Constanța.

6. Până în anul 2000 reclamantul a lucrat ca agent de poliție și a beneficiat de statutul de militar. La 15 martie 2000, la cererea sa, a fost trecut în rezervă și scos la pensie anticipat.

7. Cu ocazia trecerii în rezervă reclamantului i s-a acordat o compensație corespunzătoare cu douăzeci și opt solde brute, în aplicarea art. 31 din Legea nr. 138 din 20 iulie 1999 privind salariile și celelalte drepturi ale militarilor. Potrivit acestui articol plata compensatorie nu era impozabilă.

8. În momentul plății compensației menționate anterior, Ministerul de Interne a reținut impozitul pe venit calculat potrivit dispozițiilor Ordonanței nr. 73 din 27 august 1999 privind impozitul pe venit (*ordonanța nr. 73/1999*), privând astfel reclamantul de suma de 59.893.880 lei românești (ROL).

9. Reclamantul a sesizat Judecătoria București cu o acțiune împotriva Ministerului de Interne de rambursare a impozitului încasat, pe care l-a considerat reținut greșit în măsura în care Legea nr. 138/1999 scutea plata compensatorie de impozit. El a cerut de asemenea majorarea acestei sume ținând cont de inflație.

10. Printr-o sentință din 11 noiembrie 2002 instanța a respins acțiunea reclamantului. Aceasta a considerat că în momentul în care reclamantul a fost scos la pensie ordonanța nr. 73/1999 era în vigoare și că, prin urmare, plata compensatorie era impozabilă.

11. Printr-o decizie definitivă din 26 februarie 2003 Curtea de Apel București a respins recursul reclamantului. Curtea a considerat că în temeiul art. 6 f) din ordonanța

Guvernului nr. 73/1999 și al principiului general potrivit căruia orice venit este impozabil, pe bună dreptate compensația încasată de reclamant a fost impozitată.

II. DREPTUL ȘI PRACTICA INTERNE PERTINENTE

12. Dispozițiile legale și jurisprudența internă pertinente sunt descrise în Hotărârea *Driha împotriva României* (nr. 29556/02, Hotărârea din 21 februarie 2008, paragrafele 10-17).

ÎN DREPT

I. Asupra pretensei încălcări a art. 1 din Protocolul nr. 1

13. Reclamantul invocă faptul că plata compensatorie primită la ieșirea sa la pensie a fost supusă ilegal impozitării, încălcându-se art. 1 din Protocolul nr. 1 care prevede următoarele:

« Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi privat de proprietatea sa decât din cauza unei utilități publice și în condițiile prevăzute de lege și principiile generale ale dreptului internațional.

Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului pe care îl dețin statele de a pune în vigoare legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosirea bunurilor în conformitate cu interesul general sau pentru a asigura plata impozitelor sau altor contribuții sau amenzilor. »

A. Asupra admisibilității

14. Curtea constată că cererea nu este în mod manifest neîntemeiată în sensul [art. 35](#) alin. 3 din Convenție. De asemenea, ea constată că aceasta nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate, motiv pentru care o declară admisibilă.

B. Asupra fondului

15. Curtea constată că în cauza *Druha împotriva României* (nr. 29556/02, Hotărârea din 21 februarie 2008), ea a soluționat aceleași chestiuni ca cele ridicate în cazul prezent. În cauza *Driha* citată anterior ea a concluzionat că s-a încălcat art. 1 din Protocolul nr. 1 luat separat și combinat cu art. 14 din Convenție.

16. Curtea consideră că Guvernul nu a prezentat nicio faptă și niciun argument care ar putea conduce la o altă concluzie. După exemplul cauzei respective, ea consideră că reclamantul dispunea de un bun protejat de art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție și că impozitul la care a fost supus constituie o ingerință care ține de reglementarea folosirii bunurilor, în sensul alineatului doi al articolului citat anterior. Ea consideră de asemenea că ingerința de care se plânge este în mod vădit ilegală din punct de vedere al dreptului intern și, prin urmare, incompatibilă cu dreptul la respectarea bunurilor reclamantului. O asemenea concluzie o scutește să descopere dacă celelalte condiții prevăzute de dispozițiile art. 1 citat anterior au fost respectate (cauza *Driha* citată anterior, paragrafele 22-33).

Prin urmare, s-a încălcat art. 1 din Protocolul nr. 1.

II. Asupra pretinsei încălcări a [art. 1](#) din Protocolul nr. 1 la Convenție combinat cu [art. 14](#) din Convenție

17. Reclamantul se plânge în plus de faptul că, ținând cont că alți militari aflați în aceeași situație cu a lui au beneficiat de o plată compensatorie nesupusă impozitării, el a suferit o discriminare contrară art. 14 din Convenție combinat cu art. 1 din Protocolul nr.

1. El invocă art. 14 din Convenție care prevede:

« Beneficierea de drepturile și libertățile recunoscute în (...) Convenție trebuie să fie asigurată, fără nicio distincție, bazată în special pe sex, rasă, culoare, limbă, religie,

opinii politice sau orice alte opinii, origine națională sau socială, apartenență la o minoritate națională, avere, naștere sau orice altă situație. »

18. Guvernul contestă această susținere menționând că, în marea majoritate a cazurilor similare celui al reclamantului, instanțele interne au reținut temeinicia impunerii și că oricum reclamantul nu a indicat care era temeinicia discriminării invocate.

19. Curtea consideră că acest capăt de cerere este legat de cel examinat mai sus și că și el trebuie declarat admisibil.

20. Curtea nu întrevinde niciun motiv pentru care s-ar îndepărta de la concluzia la care a ajuns în cauza *Driha* (a se vedea paragrafele 34-39). Ea amintește că în temeiul art. 14 din Convenție o discriminare constă în tratarea diferită, cu excepția unei motivații obiective și rezonabile, a persoanelor aflate în situații comparabile (*Willis împotriva Regatului Unit al Marii Britanii*, nr. 36042/97, paragraful 48, CEDH 2002-IV). În plus, lista care conține art. 14 are un caracter indicativ și nu limitativ (a se vedea *Engel și alții împotriva Olandei*, Hotărârea din 8 iunie 1976, seria A nr. 22, pag. 30, paragraful 72 și *Rasmussen împotriva Danemarcei*, Hotărârea din 28 noiembrie 1984, seria A nr. 87, pag. 13, paragraful 34).

21. Curtea constată că, spre deosebire de reclamant, alți militari trecuți în rezervă au beneficiat de această plată compensatorie fără a fi supuși impozitării. Or, Curtea nu găsește în cazul în speță niciun motiv de natură să justifice o asemenea discriminare.

22. Prin urmare, s-a încălcat art. 14 din Convenție combinat cu art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție.

III. Alte plângeri

23. Invocând art. 6 din Convenție, reclamantul se plânge de caracterul pretins inechitabil al procesului, bazându-se pe jurisprudența în contradictoriu a instanțelor naționale.

24. Curtea amintește că contenciosul fiscal nu intră în domeniul drepturilor și obligațiilor cu caracter civil, în ciuda efectelor patrimoniale pe care le are obligatoriu în privința situației contribuabililor (*Ferrazzini împotriva Italiei* [GC], nr. 44759/98, paragrafele 21-30, CEDH 2001-VII).

25. Reiese că acest capăt de cerere este incompatibil *ratione materiae* cu dispozițiile Convenției în sensul [art. 35](#) alin. 3 din Convenție și trebuie respins în aplicarea [art. 35](#) alin. 4.

IV. Asupra aplicării [art. 41](#) din Convenție

26. În conformitate cu art. 41 din Convenție,

« În cazul în care Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o satisfacție echitabilă. »

A. Prejudiciu

27. Reclamantul cere, cu titlu de prejudiciu material, 16.607 lei noi românești (RON), reprezentând valoarea reactualizată potrivit ratei inflației celor 5.989 RON reținuți cu titlu de impozit, la care se adaugă 9.320 RON reprezentând dobânzile legale, calculate în funcție de cursul oficial al Băncii Naționale a României, adică un total de

25.927 RON. Reclamantul cere de asemenea 5.000 euro cu titlu de prejudiciu moral pe care l-ar fi suferit.

28. Guvernul contestă aceste pretenții.

29. Ținând cont de încălcările constatate ale art. 1 din Protocolul nr. 1 luat separat și combinat cu art. 14 din Convenție, Curtea consideră, statuând în echitate potrivit art. 41 din Convenție, că trebuie alocată reclamantului suma de 3.700 cu titlu de prejudiciu material.

30. De altfel, Curtea consideră că evenimentele în cauză au indus reclamantului o stare de incertitudine și suferințe pe care o constatare a încălcării nu este suficientă spre a le repara. Ea consideră că suma de 1.000 euro reprezintă o reparație echitabilă a prejudiciului moral suferit de reclamant.

B. Costuri și cheltuieli

31. Reclamantul nu cere rambursarea costurilor și cheltuielilor.

C. Majorări de întârziere

32. Curtea hotărăște să aplice majorările de întârziere echivalente cu rata dobânzii pentru facilitatea de credit marginal practică de Banca Centrală Europeană, la care se vor adăuga trei puncte marginale.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

CURTEA,

ÎN UNANIMITATE:

1. declară cererea admisibilă în privința capetelor de cerere întemeiate pe art. 1 din Protocolul nr. 1 singur și combinat cu art. 14 din Convenție și inadmisibilă pentru rest ;

2. hotărăște că s-a încălcat art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție ;

3. hotărăște că s-a încălcat art. 14 combinat cu art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție;

4. hotărăște:

a) că statul pârât trebuie să plătească reclamantului, în termen de 3 luni de la data rămânerii definitive a hotărârii, în conformitate cu [art. 44](#) alin. 2 din Convenție, 3.700 euro (trei mii șapte sute euro), cu titlu de prejudiciu material, precum și 1.000 euro (una mie euro), cu titlu de prejudiciu moral, ce vor fi convertite în lei românești, la care se va adăuga orice sumă putând fi datorată cu titlu de impozit ;

b) că începând de la data expirării termenului amintit și până la momentul efectuării plății, sumele vor fi majorate cu o dobândă simplă, a cărei rată este egală cu rata dobânzii pentru facilitatea de credit marginal practică de Banca Centrală Europeană, la care se vor adăuga trei puncte procentuale ;

5. respinge cererea de acordare a unei satisfacții echitabile pentru rest.

Redactată în limba franceză, apoi comunicată în scris, la data de 8 iulie 2008, în aplicarea [art. 77](#) alin. 2 și 3 din Regulament.

Josep Casadevall,

președinte

Santiago Quesada,

grefier

